гарски заселища, а въ тѣхно число и Сливенъ. Въпросътъ се усложнява, когато дойде думата не само за даденъ моментъ на едно заселище, а за разнитѣ фазиси, прѣзъ които е минало то, отъ момента на първото турско прѣдложение за капитулирането му до окончателното падане на България (1393 — 96) и даже до това на Ц-дъ (1453). Имало е крѣпости, които, ако и капитулирали и съ обдарени правдини върху жителитѣ имъ, сѫ се намирали въ положението на васалство подъ турцитѣ и даже сѫ участвували съ оржжие въ рѫка като помощници на сюзерена си. Падането на П-ва не стана въ единъ мигъ, а за възможностьта на присъединяването на крѣпостнитѣ началници въ Родопско и между него и западния Балканъ къмъ съюзницитѣ срѣщу турцитѣ при Чирменъ въ 1371 г., е повече отъ правдоподобна. Нека си припомнимъ ролята на Крали Марко, на Константина и даже на самия Шишманъ като васалъ, а и това на нѣкои български крѣпости и краища прѣзъ врѣме турското междуцарствие слѣдъ смъртьта на Баязида и братоубийственнитѣ войни на Муса, служенето на когото съ българска помощь е фактъ. Сѫщото се отнася и за похода на Янко Хуниади и Владиславъ въ 1444 г.

Още по-краснорѣчивъ е примѣрътъ съ поведението на нѣкои крѣпости въ сѣверна България прѣзъ врѣме съюзния походъ на френци, маджари и власи срѣщу Баязида въ Никополъ (1396 г.). Прѣзъ всички тия събития, за които ще се спомене по-долу, толкова до колкото тѣ засѣгатъ Сливенско, много български крѣпости, бидейки въ едно привилегировано положение, което отъ сега нататъкъ ще наричаме войнишко, като уличени въ измѣнничество срѣщу сюзерена си (турцитѣ) сѫ били разсипани, а правднитѣ имъ били отнети. Въпросътъ става още по-интересенъ при случаи, дѣто послѣдующи поколения на крѣпости съ горнята сѫдба, повечето пѫти като прѣселени отъ други краища, влизатъ отъ ново въ реда на привилегированата рая — войницитѣ. Къмъ тия крѣпости сѫ принадлѣжали и Сливенъ и Ямболъ. Послѣдниятъ градъ, ако и съ обѣщание на началника му да се прѣдаде, както забѣлѣзва Саадединъ, „неразумното упорство“ на гражданитѣ му, обаче, става причина да се разсипе крѣпостьта. Въ такива случаи сѣчь и отвличане сѫ били неизбѣжни. Дали